

ART

Teresa Mulet inunda el Pati de reflexions sobre el control i el pes de la violència

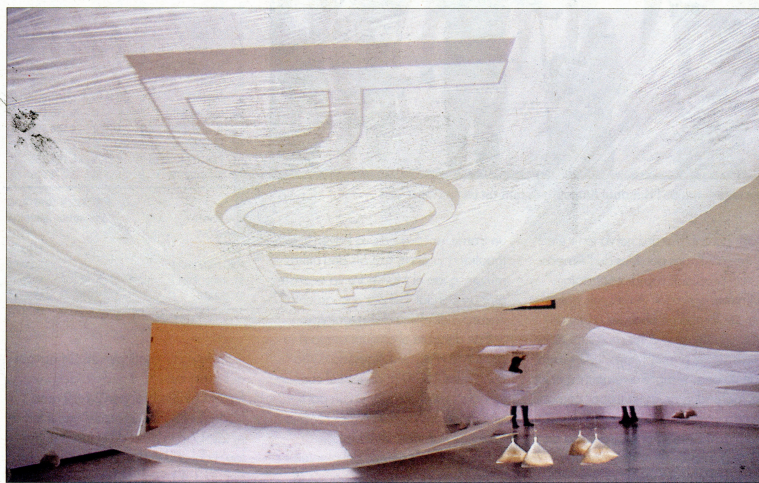
L'artista veneçolana, amb arrels ampostines, ha creat una peça suspesa en l'aire que ocupa tot l'espai central del Centre d'Art lo Pati

Amposta L. Bertomeu

L'art i la bellesa estètica són el vehicle que ha trobat l'artista veneçolana, amb arrels ampostines, Teresa Mulet, per a despertar consciències i invitar a la reflexió. Durant anys ha denunciat la situació de violència al carrer que viu Veneçuela i que l'han portat a emigrar a Catalunya i tornar als seus orígens genealògics. Ara, a través de l'exposició *Camps de control* al Centre d'Art lo Pati d'Amposta, posa també damunt la taula totes les problemàtiques del delta de l'Ebre i que s'amaguen darrere l'"aparent serenitat dels camps d'arròs".

"La bellesa és l'única manera d'aturar-te davant del problema. Si veus imatges desagradables, fuges i no et pares a reflexionar", diu Mulet, per això ha representat artísticament 18 anys de violència al carrer a Veneçuela a través de piles de paper i rotllos de paper-comptable. Entre 1999 i 2018 hi ha hagut prop de 300.000 morts violentes al país sud-americà i Mulet ha recollit en fitxes de paper màcula cadascuna d'estes morts. Un paper, un mort, i així fins a 1,5 tones de paper emprat per a representar el pes de la violència a Veneçuela. "Sempre utilitzo paper màcula, paper de rebut de les impremtes, perquè són morts tacades per la violència", explica Mulet, que ha tingut "seriosos" problemes per a produir l'exposició al Pati, ja que al territori no hi ha cap impremta que produísca este volum de paper màcula i és que cal tindre en compte que les 300.000 morts de Veneçuela, apilades una sobre l'altra, superen els 30 metres d'alçada.

Estes piles de paper o l'exercici de sumar 1+1 per cada mort (un exercici que ha omplert 50 rotllos de paper comptable de 40 metres cadascun), "et dona una noció del volum de morts que hi hagut a Veneçuela en un període de 20 anys. Les xifres són enormes i per desgràcia totes les famílies tenim un

La instal·lació 'Camps de Control' ocupa un espai central a l'exposició de Mulet al centre d'Art lo Pati. / ROSER ROYO

mort casa". Mulet ha representat tota esta violència a través de la sèrie de treballs *Ejercicio volumen*, *Ejercicio contable* i *Ejercicio informe* que va iniciar l'any 2011 a Veneçuela i que ara es podran veure al Pati.

Denunciar la situació de violència que viu Veneçuela va obligar Teresa Mulet a abandonar el seu país i fer el camí invers que fa 70 anys van fer el seu pare -amb 15 anys- i els seus iaïos deixant Amposta i el Delta, fugint de la penúria de la postguerra. El fet de tornar al Delta, ha connectat Mulet amb la seua història personal i ha reflexionat al voltant del "doble camí d'anada i tornada" que ha hagut de fer la seua família i com "el Delta que ara és un paradís que el meu iaio va abandonar perquè llavors Veneçuela era el paradís desitjat".

Durant este últim any, Mulet ha estat vivint a temporades a la residència artística de Balada per a produir l'exposició que este dissabte, 8 de novembre, s'inaugura al Pati. Mulet ha pogut seguir els diferents cicles del cultiu de l'arròs i el contacte amb el paisatge i els pagesos

L'exposició recupera treballs fets per Mulet (a la imatge) per a denunciar les morts violentes de Veneçuela. / R. ROYO

l'han portat a reflexionar sobre diferents qüestions que es plasmen en la instal·lació *Camps de control*, que ocuparà l'espai central de l'exposició del Pati. A través d'este treball Mulet recupera preocupacions i elements que han sigut constants en la seua investigació i reflexió artística com són els mecanismes de control, les fronteres, l'ambivalència del llenguatge o la violència i que ara ha focalitzat en el control dels recursos naturals del Delta: els sediments atrapats o el control i la ges-

tió de l'aigua -un dels fets que més l'ha impactat ha estat veure cadernats a les sèquies de reg per a controlar l'aigua que entra a cada camp-. Per a l'artista, tot això l'ha portat a pensar en la fragilitat del Delta i de Veneçuela i creu que al darrere hi ha la gestió i el control que s'exercix des del poder. "Veneçuela era un país en el qual es vivia bé i va obrir moltes possibilitats a la meua família. Al Delta no hi ha un problema amb el paisatge o la natura, sinó en com està ges-

tionat. És una dictadura d'un altre estil. Els poders actuen de la mateixa manera: el poder aniquila, impossibilita".

La peça que Mulet exposarà al Pati, creada expressament per a l'exposició, pretén recordar la fragmentació del Delta amb camps d'arròs. Es tracta de 6 panells quadrats de 5x4 metres suspesos en l'aire i de color blanc, que "visualment recorda la sensació d'aigua". Perquè els panells es mantinguin plans, Mulet ha col·locat pesos, que són bosses plenes de fang i sediments del Delta. La peça està feta per a interactuar amb l'espectador que pot moure i agitar els panells que es mouen com si fos aigua. "És una instal·lació penetrable, si l'espectador es manté a fora, l'aigua està en calma, però si s'hi entra estes aigües s'agiten", explica Mulet, que el que pretén explicar a través d'esta instal·lació "és que si volem agitar els controls ho hem de fer des de dins del mateix camp, si te'n surts, l'aigua torna a la calma. Per tant, el que vull dir és que si no t'involucres no passa res".

Mulet planteja una exposició que convida a la reflexió, "ja que per a mi l'art ha de tindre este sentit crític i de reflexió, de fer-se preguntes" i a través de *Camps de controls* pretén que "ens adonem que tot està sota un control i que d'alguna manera hi hem de prendre part". Amb tot, esta invitació a la reflexió es fa des "de la bellesa estètica", insisteix Mulet.

L'exposició *Camps de Control* de Teresa Mulet al centre d'Art lo Pati s'inaugura este dissabte i es podrà visitar fins al 19 de gener. "Teresa ha aconseguit inundar el Pati. No ho hem fet amb aigua, però sí d'una altra manera", assegura Aida Boix, directora del centre d'Art. Mulet prové del món del disseny gràfic i des de fa molts anys explora la creació artística des d'un vessant de denúncia social. Ha exposat a diversos països i també a la Biennal de Veneçuela (2003) o a Arco (2018). ■